

Giới thiệu Cháp Niệm - Huyền Quân Ngọc Tuyết

Thể loại: cổ đại, huyền huyền, đoàn văn

Số chương: 5 chương

Trên nhân thể hay lưu truyền câu thơ về hoa bỉ ngạn như sau:

Bỉ ngạn hoa hoa nở không thấy lá

Sông Vong Xuyên nước sâu tựa trời cao

Sương Giang Nam mưa bụi phủ Nại Hà

Người xưa cười chặt đứt một hồi duyên....

U Minh địa phủ, có một Vong Xuyên hà, bên hai bờ Vong Xuyên hà nở đầy Bỉ Ngạn hoa. Thế nhân thường nói, Bỉ Ngạn là loại hoa yêu diễm của địa ngục, chuyên dụ dỗ tâm ma to lớn nhất trong lòng người, để những người đang bước chân đi qua Nại Hạ kiều phải dừng bước ngơ ngẩn và bị những oán linh trong Vong Xuyên hà lôi xuống, trở thành một phần tử trong bọn chúng.

Bỉ Ngạn Bỉ Ngạn, lời đồn vô số, nhưng đâu mới là sự thật, lại có ai thật sự biết.... chứ....

U Minh địa phủ có hai đại bí mật mà vĩnh viễn cũng không ai hiểu rõ được.

Tương truyền, bên ngoài bờ hoa Bỉ Ngạn, luôn có một bóng người bồi hồi, người đó đã ở đây bao lâu, người ấy đang chờ cái gì, người ấy là...ai? Ngay cả Diêm Quân đương nhiệm cũng không biết, họ chỉ biết, người đó tồn tại, là một truyền thuyết, là một cảm ký, bất cứ ai cũng không được nhắc đến. Họ chỉ biết là, cho dù tôn quý như Ngọc Hoàng đại đế, cũng kính sợ người đó....

Mỗi vạn năm một lần, Ngọc Hoàng đều sẽ đến gặp người đó, cuộc gặp mặt diễn ra như thế nào không ai biết, vì mỗi lần Ngọc Hoàng đến đều đuổi tất cả những người chung quanh đi, cho đến năm vạn năm trước, có một tên tiểu quỷ mới vào U Minh địa phủ chưa biết quy tắc lắm sấm nơi này và nhìn thấy mọi việc, từ đấy mọi người mới biết rằng, đại đế chỉ tồn tại như ngài lại... quỳ dưới chân người đó van xin, còn van xin điều gì thì không ai biết, còn số phận của tên tiểu quỷ kia như thế nào cũng chẳng ai quan tâm.

Tương truyền, ngôi vị Diêm Quân đã truyền qua bảy mươi tám đời, nhưng người đó vẫn cứ đứng đây, không làm, cũng không nói gì, ánh mắt từ thủy tới chung vẫn luôn liếc về Nại Hà kiều, mỗi khi có một nữ nhân bạch y lướt qua, ánh mắt y lại sáng lên, sau đó dần ảm đạm xuống.

Tương truyền, giữa cánh đồng Bỉ Ngạn bát ngát kia, lại nở rộ một đóa Tuyết Liên, Tuyết Liên hoa như một cô nương e lệ, những cánh sen lẳng lặng khép lại, một vạn năm chỉ nở rộ một lần, thời gian nở rộ chỉ một khắc chung, rồi những cánh sen đó lại khép lại một lần nữa, chờ đợi thêm một vạn năm.

Tương truyền, người đó một thân từ y thanh lãnh vô tâm, chỉ lẳng lặng đứng đó, chưa một lần để ý đến ai, chưa một lần trò chuyện với kẻ nào, nhưng y lại luôn lơ đãng quan tâm đóa Tuyết Liên nhỏ bé này.

Mọi người thường thấy y hay vuốt ve những cánh sen mảnh mai kia, trò chuyện với nó, mỗi lúc như vậy, y đều nở nụ cười rất ôn nhu...

Đóa Tuyết Liên hoa kia cũng như có linh tính, mỗi lần y vuốt ve nó, lá sen luôn dịu dàng ôm lấy tay y, tựa làm nũng, lại tựa lưu luyến....

“Này.... Người làm gì mà đứng ngốc ở đây, đã đến giờ tuần tra của người rồi kia.”

Tên tiểu quỷ đang suy nghĩ ngẩn ngơ kia bị đẩy một cái rất tức giận, nhưng sau khi nghe lời nói đó liền bất chấp tức giận vội vàng chạy về vị trí. Thôi... những truyền thuyết này tiểu quỷ như bọn nó chỉ nghe vui là được rồi, cũng không cần tìm hiểu sâu làm gì, tò mò hại chết miêu. U Minh địa phủ này, có quá nhiều bí mật, biết càng nhiều, chết càng sớm... thôi...

Bạn đang đọc truyện *Cháp Niệm - Huyền Quân Ngọc Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Từ thuở khai thiên tích địa, có ba giới Thần – Yêu – Ma luôn không ngừng đấu đá chiến tranh với nhau. Cả ba bên thế lực ngang bằng, cuộc chiến kéo dài hàng trăm vạn năm không có hồi kết.

Cho đến một ngày, Ma hoàng và Yêu vương bỗng nhiên xuất hiện, đánh cho Thần giới trở tay không kịp dần dần hiện ra bại thế, phải lui mình tìm nơi trốn tránh. Lúc này Ma giới và Yêu giới đều tự có thủ lĩnh chiến nhau người sống ta chết, Thần giới lại có đầu rút cổ không dám lên tiếng.

Lại thêm mười vạn năm, Ma giới và Yêu giới thế lực ngang nhau cũng dần hiện suy tàn, ánh rạng đông của Thần giới xuất hiện, Từ Thiên đại đế bỗng nhiên đứng ra, dẫn đầu Thần giới đánh cho Yêu giới và Ma giới không kịp trở tay mà nhanh chóng suy tàn, vì phòng chống hậu họa sau này, ngài dùng hết thần lực mở một kẽ hở không gian đầy Yêu vương và Ma hoàng vào, sau đó phong ấn hai giới Yêu - Ma. Một lần này, đã dùng hết thần lực còn sót lại trong người ngài, biết mình thời gian không còn nhiều, cho nên ngài chọn ra một người đủ đức tài, một tay dạy dỗ, đẩy người đó lên ngôi chí tôn, Ngọc Hoàng đại đế. Còn ngài thì tìm một nơi thanh u ẩn cư chờ đợi. ...

Một ngày này, lời kiếp chần thiên, mưa vũ cuồng dã, chúng tiên bàng hoàng nhận được tin, Từ Thiên đại đế. mất tích.

~~~~~ Lại qua mười vạn năm ~~~~~

Trên đỉnh Vọng Thiên sơn ẩn sâu trong đám mây ở nhân gian, chưa từng có, một ai leo lên đấy được, đa số người dù tài giỏi cách mấy cũng chỉ có thể leo đến lưng chừng ngọn núi sẽ bỏ cuộc, nghe đồn chỉ cần có thể leo lên tới đỉnh là có thể quan sát đất trời, nhìn xuống chúng sinh, đạp lên cửu trùng thiên một bước trở thành thần tiên. Nhưng ... Cũng chỉ là nghe đồn, không phải sao...?

Vậy mà lúc này trên đỉnh núi có một bóng nhân, người này thân vận tử y, lạnh lùng như sương tuyết, nhưng mỗi khi y nhìn nữ nhân bạch y đang múa kiếm bên cạnh, gương mặt đó lại mang theo vài phần ôn nhu ấm áp, lúc này nếu có những đại tiên thân cận của y ở đây chắc chắn sẽ tròn mắt há hốc mồm, Từ Thiên đại đế của bọn họ lại. ... mỉm cười, còn ôn nhu như vậy. ... nhưng đáng tiếc nữ nhân may mắn kia lại không hề hay biết việc mình có thể khiến y mỉm cười là hi hữu như thế nào.

Bạch Y Nhan nhảy nhót đến gần y, xòe tay ra: “Từ y ca ca, huynh xem, muội đã học được chiêu Lạc Tuyết kiếm vũ này rồi, huynh thấy muội có thông minh không?”

Dù Từ Thiên vẫn lạnh lùng, nhưng trên gương mặt hàn băng kia lại xuất hiện một ít ôn nhu hiếm có, khẽ gật đầu sau đó xoa xoa đầu Bạch Y Nhan: “Thông minh, nhưng có vài chiêu thức không đúng, cần rèn luyện thêm.”

Bạch Y Nhan hớn hờ nở nụ cười, cọ cọ đầu vào tay y sau đó lại xách kiếm đi tập luyện tiếp, Lạc Tuyết kiếm vũ này đừng nhìn chiêu thức mềm mại, lại xinh đẹp đến làm cho người ta cảm nhận được cảnh đẹp ý vui, đây cũng là một trong những tuyệt kỹ nổi tiếng của Từ Thiên đại đế, sát thương trong vòng bán kính năm dặm không ai tránh thoát, không thể xem thường.

Một người đón tuyết mà múa, một người thanh lãnh lại mang theo chút ôn nhu đứng xem, cảnh tượng này. ... Thật là làm cho người xem không nở rời mắt, đáng tiếc lại không một ai chứng kiến được cảnh tượng tương chừng như chỉ là huyền ảo này. ...

Bạn đang đọc truyện *Chấp Niệm - Huyền Quân Ngọc Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Chín chín tám mươi một đạo lôi kiếp, chút thần lực còn sót lại của y chỉ đủ để chống chọi đến đạo thứ bảy mươi, trước mắt dần dần tối sầm, và y không còn biết gì nữa.

Đến khi y có ý thức, lại phát hiện mình may mắn không bị hồn phi phách tán, nhưng ... cũng chỉ là may mắn một chút như vậy. Hiện tại y chỉ còn lại một缕 tàn hồn, mà tàn hồn này còn rách nát không chịu nổi, cái này đừng nói là Thần – Yêu – Ma tam giới, cho dù chỉ là một người bình thường có chút đạo hạnh chỉ cần phát tay cũng có thể làm y tan biến.

Cũng còn may từ khi tỉnh lại y đã ở trên Vọng Thiên sơn này rồi, trăm năm ngàn năm qua đi cũng không có một bóng người. Y cố gắng tụ tập tàn hồn tu lại thần lực, nhưng tiến triển cực kỳ thong thả.

Lại qua hai vạn năm, bỗng nhiên lại có một con tiểu hồ ly được linh khí thiên địa dựng dựng mà thành xuất hiện.

Lần đầu tiên gặp mặt, tiểu hồ ly mới vừa sinh ra, người đầu tiên tiểu hồ ly thấy là y, bé con đáng yêu liếm liếm tay mình sau đó nhào vào người y, nhưng y chỉ là một luồng tàn hồn nên tiểu hồ ly xuyên thẳng qua người y té xuống đất lăn vài vòng mới dừng lại, y nhìn thấy cảnh tượng này đột nhiên cười khê, tiểu hồ ly nghe được tiếng cười của y úy khuất ôm đuôi, nước mắt lưng tròng ai oán nhìn y. Y nhẹ nhàng tiến tới hư không sờ đầu tiểu hồ ly: “Bé con, thật khá á!” Chỉ một câu, chủ định cả đời hai người đã phải dây dưa cùng nhau, là duyên. ... là nghiệt. ...

Vì được sinh là từ linh khí của đất trời, nên tiểu hồ ly tu luyện tiến triển cực mau, y ở cạnh và dạy bảo tiểu hồ ly tu luyện, cũng nhờ vậy mà y có thể hưởng được linh khí toát ra từ người tiểu hồ ly đang tu luyện mà mau chóng khôi phục.

Đã bảy vạn năm trôi qua, tiểu hồ ly năm nào cũng đã tu luyện đến có thể biến hóa thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều. Nhìn dáng vẻ múa kiếm của nàng y khẽ mỉm cười, sau đó nhắm mắt lại tu luyện, đột nhiên như cảm nhận được gì đó, đột nhiên y biến sắc, nguy rồi, lôi kiếp đã đến.

Y đã dưỡng thương gần mười vạn năm, cũng đã gần hồi phục hết, lần lôi kiếp này sẽ quyết định y thành hay bại, thành, trở về đế vị, bại, hồn phi phách tán. Lần này là thật sự hồn phi phách tán, không còn cơ hội may mắn sống sót như lần trước nữa.

Nhìn kiếp vân dần dần tụ tập trên trời, tâm y càng trầm xuống, lại là chín chín tám mươi mốt đạo lôi, y mau chóng quay qua Bạch Y Nhan hét: “Bé con, mau rời đi, ta phải độ lôi kiếp rồi.”

Bạch Y Nhan nghe vậy, lại nhìn kiếp vân trên trời cũng hoảng sợ, nhưng lại nhất quyết đứng đó không chịu rời đi, Từ Thiên sợ sẽ liên lụy đến nàng, nhưng mà không còn thời gian nữa, vừa mở miệng độ lôi thứ nhất đã đến.

Một...hai...ba... Bốn mươi...năm mươi...bảy mươi...bảy mươi mốt...

Dáng đứng thanh lãnh hiên ngang kia dần dần lung lay, Từ Thiên khó khăn chống đỡ, nhưng những đạo lôi kia lại giống như mãnh thú đang giận dữ điên cuồng đánh tới, không chút nào cho y thời gian.

Bảy mươi tám... bảy mươi chín....

Trước mắt dần dần mờ hồ, y đã sớm mất hết tri giác, chỉ còn lại hành động vận dụng thần lực theo bản năng...

Tám mươi!!!!

Đạo lôi kiếp thứ tám mươi đã rút cạn tất cả sức lực của y, thân hình cao lớn đó dần dần đổ xuống, kiếp vân trên trời bạo động dữ dội, dồn hết linh khí nhập lại làm một chuẩn bị đánh đạo cuối cùng. Y mỉm cười, đã... không còn sức lực nữa...

“Àm àm”

Thiên lôi đúng giờ đánh xuống, y mỉm cười nhắm mắt chờ đợi, đột nhiên một bóng trắng xẹt qua, nữ nhân bạy y giờ hai tay bay lên trời, muốn thay y đón nhận đạo lôi kiếp này. Y hoảng loạn hết lớn: “Không.... bé con....”

Đạo lôi kiếp cuối cùng này còn mạnh hơn tất cả tám mươi đạo lôi kiếp trước gộp lại, bé con của y dù thông minh tuyệt đỉnh, lại được linh khí thiên địa tập hợp mà thành có tiên thiên ưu thế, nhưng dù gì cũng chỉ mới tu luyện bảy vạn năm, làm sao đủ sức chống chọi chứ. Y phát cuồng muốn tiến lên, đột nhiên bé con của y sà vào lòng y, dâng lên nụ hôn ngọt ngào, sau đó phát tay đẩy y ra, hiện tại thân thể y đã cạn kiệt sức lực, không thể nào phản kháng được, y khẽ nhíu mày nghiêm khắc nhìn nàng: “Bé con, mau tránh ra, nàng không thể nào chống chọi được với đạo thiên lôi này, mau tránh ra.”

Bạch Y Nhan mỉm cười phát tay tạo một vòng bảo hộ cho y, sau đó nhẹ nói: “Nhưng muội không thể nào trở mặt nhìn y biến mất được, muội yêu huynh....” Lời nói nhẹ như gió thoảng, lại ngay lúc phong lôi quần vũ này, nếu không phải y thần lực hơn người cũng sẽ không nghe được. Y tức giận đứng lên xông ra vòng bảo hộ nhưng đều bị sức mạnh dịu nhẹ của vòng bảo hộ bắn ngược lại, đánh trở mặt nhìn bé con của y xông vào đám kiếp vân kia.

“Àm!!!!”

Đạo lôi kiếp thứ tám mươi mốt, đến!

Bạch quang xẹt qua, rung chuyển đất trời.

Một viên ngọc phát ra ánh sáng vàng nhạt rơi xuống tay y, sau khi lôi kiếp thứ tám mươi mốt bỏ xuống: “Không.... bé con....” Thần lực trong người y bắt đầu cuồng loạn chuyển động, một đạo tử quang từ ngực trái của y bắn thẳng lên cửu trùng thiên, y trước mắt tối sầm, ngất xỉu, bàn tay vẫn còn nắm chặt viên ngọc kia.

Bạn đang đọc truyện *Chấp Niệm - Huyền Quân Ngọc Tuyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Ý thức dần dần phục hồi: “Không, bé con...?” Từ Thiên bật dậy nhìn xung quanh, cung điện nguy nga, chấn cao nệm ấm, đây là...

Dòng suy nghĩ của y chợt gián đoạn bởi tiếng mở cửa, y bình tĩnh nhìn ra, vừa lúc Ngọc Hoàng nhẹ bước vào, thấy y đã tỉnh liền vui mừng đến hộc mắt đỏ hồng, nhào lên giường khẽ gọi: “Đồ nhi bá kiến sư phụ, người đã tỉnh rồi, mười vạn năm, suốt mười vạn năm, đồ nhi tìm ngài hao khổ a sư phụ...”

Từ Thiên chợt hiểu ra, sau khi độ lôi kiếp xong, để vị quy vị, thần lực của y bộc phát mới làm cho đồ đệ của y tìm tới được.

Chợt y giờ bàn tay lên, viên ngọc châu màu vàng tản ra ánh sáng mờ nhạt, mang máng còn có thể thấy hình dáng một con hồ ly trắng nhỏ đang cuộn mình ngủ say trong đó, bé con của y..... thật là ngốc mà, bé con của y...

Y phát tay nhẹ bảo: “Ngươi đi ra ngoài trước...”

Ngọc Hoàng còn nhiều điều muốn nói nhưng vẫn rất nghe lời, lưu luyến nhìn y sau đó lui ra ngoài.

Ngày hôm sau.

Từ Thiên đại đế quy vị, tin tức chấn động này như mọc cánh bay khắp cửu trùng thiên, người người hoan hô nhà nhà vui mừng cảm động đến phát khóc, để của bọn họ.... vị để đã cứu bọn họ trong nước sôi lửa bỏng.... vị để tưởng chừng đã vì bọn họ tan biến mãi mãi đã... quay về rồi...

Khắp cửu trùng thiên tràn ngập trong niềm hân hoan vui sướng, duy chỉ có một nơi không khí trầm lắng lạnh lẽo, đó là Bảo Hòa điện.

“Ta muốn Ngọc Long châu.”

“Sư phụ, Ngọc Long châu quan hệ trọng đại dùng để trấn áp Yêu Ma hai giới, nếu biến mất....”

“Ta đã phong ấn bọn chúng được một lần, cũng sẽ phong ấn được lần hai, chẳng lẽ ngươi cho rằng... ta không có khả năng đó..”

“Nhưng mà sư phụ, việc này liên lụy quá lớn, lại ẩn chứa mối nguy hiểm khó lường, vì một con tiểu hồ ly mà làm như vậy, dù là con tiểu hồ ly đó đã cứu mạng sư phụ nhưng mà..... có đáng hay không?”

“Ta thấy đáng, thì là xứng đáng, ngươi không cho, tự ta sẽ đi lấy....”

Ngọc Hoàng không thể làm gì hơn là bắt đắc dĩ lấy Ngọc Long châu ra giao cho Từ Thiên, y vẫn nhất phái lạnh lùng cảm lấy quay lưng đi vào phòng, phảng phất theo gió còn có giọng nói của y: “Đừng để ai vào làm phiền ta.”

Ngọc Hoàng đứng nhìn cánh cửa kia dần dần khép lại, lặng im một hồi sau đó rời đi....

~~~~~

Nghe đồn, từ khi đế quy vị vẫn luôn ở trong phòng tu luyện thần lực không bước chân ra ngoài.

Nghe đồn, các đại thần thượng tấu xin để lên ngôi nắm giữ Thần giới, để cười nhạt....

Nghe đồn, trong tay để có một quả trứng, để vẫn luôn mang nó theo cạnh mình không bao giờ rời xa....

~~~~~

“Nhan nhi.... Ta sẽ chờ nàng, chờ nàng lại một lần nữa.... trở về bên ta...”

Từ Thiên ôm quả trứng trong tay ôn nhu vuốt ve lớp vỏ, lời nói thâm đậm chân tình động lòng người.

Ngọc Long châu có công dụng cố bản bồi nguyên thần hồn, chỉ cần linh hồn không tiêu tán hoàn toàn, liền có khả năng chữa trị, lúc Bạch Y Nhan chịu một đạo lôi điện đã chịu đựng đau đớn xé rách một phần thần hồn phong ấn trong viên nội đan này.

Lúc này thần hồn của nàng yếu ớt không chịu nổi, còn hư nhược hơn cả y khi vừa tỉnh lại, yếu đến chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng đã đủ làm nàng tan biến.

~~~~~

Bên ngoài phòng, Ngọc Hoàng tức giận nhìn cánh cửa đóng chặt kia, ba vạn năm, suốt ba vạn năm, số lần sư đồ bọn họ gặp nhau một bàn tay cũng có thể đếm được, lần đầu tiên sư phụ tức giận với hắn cũng là vì hắn không chịu giao ra Ngọc Long châu, tất cả là tại con hồ ly kia.

Thật ra có một điều mà không phải ai cũng biết, người mà Ngọc Hoàng yêu thật sự không phải Thần phi, phi tử được sủng ái nhất hiện tại, mà là... sư phụ của hắn. Đoạn tình cảm bất luân này hắn vẫn luôn giấu chặt trong lòng không dám nói ra, khi tam giới còn loạn lạc, hắn chỉ là một con giun đất nhỏ bé mặc người khác ức hiếp, chính y phát hiện ra hắn là khả tạo chi tài, là y cầm tay dạy dỗ hắn từng chút từng chút, là y đẩy hắn lên ngôi đế vị này.

Không biết từ khi nào lòng cảm ơn đã biến chất, hắn đã yêu y tự khi nào không ai biết, đến khi hắn phát hiện muốn rút chân ra thì đã quá muộn, mỗi nhấc mày mỗi hành động cử chỉ của y đều khắc sâu vào trong đầu hắn, không thể quên, không thể bỏ...

Hiện tại Thần phi đang được sủng ái nhất, nếu ai có tâm sẽ có thể nhìn ra góc nghiêng của nàng rất giống.... Từ Thiên đại đế của bọn họ, chỉ là không ai dám nghĩ đến mà thôi....

Mười vạn năm, biết bao nhiêu ngày ngày đêm đêm hắn nhớ mong y, hắn biết y không chết, y là đại đế thần lực cao cường dẫn đầu phong ấn hai giới Yêu Ma sao có thể tan biến được chứ, hắn vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi một ngày y trở lại.

Y đã trở lại rồi, khí chất thanh lãnh không nhuộm bụi trần đỏ của y vẫn như xưa, chỉ là... tâm thì... đã khác. Trên mặt y đã xuất hiện vẻ ôn nhu. Nhưng sự ôn nhu đó lại không dành cho hắn, mà là một con tiểu hồ ly nhỏ bé kia, hắn điên cuồng, hắn ghen ghét, hắn chán nản, nhưng thì đã làm sao.

Y căn bản là không thèm quan tâm hắn, hiện tại tất cả lực chú ý của y đều đặt trên quả trứng nhỏ bé đó. Nghĩ tới đây hắn siết chặt tay lại: “Hồ ly tinh.... Ngươi cho ta.... Chờ....” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi xoay người rời đi.

Chương 4

Thời gian lặng im trôi qua, cứ thế đã hai vạn năm. Hôm nay Từ Thiên đang ngồi trong phòng ôn nhu lau chùi vỏ ngoài của quả trứng thì bỗng nhiên Ngọc Hoàng hốt hoảng, lần đầu tiên không để ý lễ nghĩa tông cửa nhà vào, vừa nhìn thấy Từ Thiên liền xông tới nắm tay y: “Sự phụ, mạng phong ấn Yêu Ma hai giới đã xuất hiện vết rách, dự toán chỉ còn hai canh giờ sẽ nứt vỡ hoàn toàn.”

Từ Thiên nghe vậy vẻ mặt liền nghiêm nghị lên, bàn tay đang cầm vải lau chùi cũng thoáng cứng ngắc, sau đó quay đầu nhìn Ngọc Hoàng bình tĩnh nói: “Vỡ thì vỡ thôi, ta đã phong ấn chúng nó một lần, lẽ nào không phong ấn được thêm lần nữa? Huống chi Yêu Vương và Ma Hoàng đã bị ta đẩy vào kẽ hở không gian hờn phi phách tán. Chút tôm tép đó sẽ làm được trò trống gì, người thân là Ngọc Hoàng đại đế, gặp chút chuyện vậy mà đã hốt hoảng rồi sao?”

Ngọc Hoàng nhẹ cúi đầu: “Đồ nhi biết sai, xin sự phụ mau chóng tiến tới nơi phong ấn để nghênh hậu hoạn.” Nói xong Ngọc Hoàng xoay lưng bước đi, bàn tay siết chặt đến trắng bệch.

Từ Thiên nhìn Ngọc Hoàng đã đi xa, cúi đầu nhỏ nhẹ nói với quả trứng: “Bé con, chờ ta trở về.”

Chiến trường là nơi rất nguy hiểm, dù không có Yêu Vương và Ma Hoàng, dù y thần lực cao cường, nhưng y vẫn không dám mạo hiểm mạng bé con theo, bé con còn quá yếu ớt, y sợ mình một phút không cẩn thận lại đánh mất bé con lần nữa. Y xoay người triệu hoán Long Ngâm thần kiếm, đập lên nó bay đi, toàn bộ tinh thần đều tập trung đến việc Yêu Ma hai giới lại không chú ý tới quả trứng đột nhiên phát ra ánh sáng lấp lánh, sau đó bay xẹt lên bầu trời.

Bên ngoài chiến trường, lúc Từ Thiên đến thời gian cũng vừa vặn còn đúng một khắc, y đứng trên cao nhìn xuống, thân hình cao lớn uy nghi lẫm liệt làm cho chúng thần đều có xúc động muốn quỳ xuống cúng bái, mà họ thật sự đã làm vậy, trên mặt ai ai cũng quét sạch lo lắng sầu não vừa nảy mà tràn đầy phấn khởi quỳ xuống: “Tham kiến Từ Thiên đại đế, Từ Thiên đại đế đã đến rồi, có Từ Thiên đại đế ở đây, lũ kiến hôi kia có thể nhắc lên gợn sóng nào chứ, cung nghênh Từ Thiên đại đế ra trận.”

“Cung nghênh Từ Thiên đại đế ra trận!”

“Cung nghênh Từ Thiên đại đế ra trận!”

Từ Thiên nhẹ phát tay, một luồng lực lượng vô hình nâng tất cả mọi người đứng dậy. Bọn họ đều cảm nhận được một nguồn sức lực nhu hòa đỡ đầu gối mình, ánh mắt càng phát sáng nhìn Từ Thiên. Đây là Từ Thiên, là đại đế của bọn họ a.....

Từ Thiên chấp tay chờ thời khắc đến, mọi người phía dưới cũng nghiêm nghị cầm chặt vũ khí trong tay, thời gian trôi qua từng phân phút, chỉ một khắc mà tưởng như vạn năm. Cuối cùng, thời khắc định mệnh, đến.

Hào quang phong ấn càng ngày càng xuất hiện nhiều vết rách, cuối cùng, nát.....

Yêu Ma hai giới bị nhốt mười mấy vạn năm, người người mất đồ ngẫu nhiên cuồng lao, Từ Thiên đập kiếm bay đến trước nhất, mỗi cái phát tay của y, đều có từng mảng từng mảng Yêu Ma ngã xuống, nhưng sau đó sẽ có càng nhiều Yêu Ma thể chỗ xông lên ào ạt, y vẫn thông dong lộn một vòng, tay nắm chặt kiếm chém ra, một mảng lớn Yêu Ma bị chém thành hai nửa, mỗi một kiếm của y đều có thể thu gặt hàng loạt, dù đang rơi vào trạng thái điên cuồng nhưng rốt cuộc lũ Yêu Ma kia cũng đã biết sợ vòng qua y mà đi, y vẫn thông dong ứng đối, vừa sát hại mảng lớn vừa né tránh binh sĩ trong thần giới.

Đột nhiên góc khuất có hai tên lao ra nhằm ngay Từ Thiên đánh tới, hai tên này sức mạnh cao cường không thua kém Yêu Vương và Ma Hoàng năm đó, Từ Thiên bất ngờ không có phòng bị, chỉ tránh né được một người, nhưng cả sau lưng lại đưa về một tên khác không có chút phòng bị nào, chưởng lực thế tới rào rạt nhanh như xé gió.

Thì ra sau khi Yêu Vương và Ma Hoàng đời trước bị Từ Thiên đánh nhốt vào kẽ hở không gian đã hờn phi phách tán, thiên địa chú ý nhất cân bằng nên Yêu Ma hai giới lại sinh ra lãnh tụ mới, lúc đầu vì có Ngọc Long châu trấn giữ phong ấn, chúng nó dù sức mạnh cao cường vẫn không thể làm gì. Đột nhiên có một ngày Ngọc Long châu biến mất mang lại cho chúng hy vọng, chúng âm thầm liên kết hợp lực chờ chính là ngày này.

Nghe tiếng xé gió Từ Thiên xoay người lại đã không còn kịp né tránh, trong lúc nguy cấp đột nhiên một quả trứng xẹt qua bầu trời dừng ngay trước mặt Từ Thiên, cùng lúc chưởng phong vừa tới, quả trứng đón nhận chưởng phong vang lên tiếng nứt vỡ, Từ Thiên trợn to hai mắt không dám tin, lại quyết đoán mau chóng làm ra quyết định giờ kiếm đâm thủng ngực Ma Hoàng, Ma Hoàng vì quá tin tưởng chưởng phong này sẽ thành công đánh được Từ Thiên không chết cũng tàn nên không làm ra chút phòng bị, hấn nhìn thanh kiếm đâm thủng ngực mình hai mắt trợn to, không dám tin tưởng từ từ ngã xuống, chết không nhắm mắt.

Từ Thiên điên cuồng xoay qua lại chém giết Yêu Vương, Yêu Vương lúc này dùng quá nhiều sức lực nên không còn lực chống cự đi theo ngã xuống,

làm xong hết Từ Thiên mới nhào đến ôm quả trứng vào lòng, miệng lầm bầm: “Không... Bé con... nàng sẽ không sao đâu, bé con của ta... nàng sẽ không sao....”

Mọi việc nói thì chậm nhưng diễn ra lại quá nhanh, chỉ trong vòng hai, ba giây đã thành kết cục đã định, mọi người còn chưa định thần lại đã nhìn thấy đế của bọn họ tê liệt ngồi dưới mặt đất nâng quả trứng.

Quả trứng nứt vỡ phát ra ánh sáng lấp lánh, dần dần huyền hóa thành một nữ tử bạch y nằm gọn trong lòng Từ Thiên, vết máu nơi khoe miệng lại chói mắt như thế.....

Bạn đang đọc truyện *Chấp Niệm - Huyền Quân Ngọc Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Từ Thiên nhìn bé con trong lòng, trái tim đau đớn thắt chặt, lại một lần nữa, lại là vì y, bé con ngu ngốc này.

Từ Thiên run rẩy đưa bàn tay lên xoa xoa vết máu bên khoe miệng Bạch Y Nhan, nhưng càng lau máu ra càng nhiều, lần đầu tiên y mất đi năng lực từ hói, chỉ khẽ lầm bầm: “Làm sao bây giờ, bé con ngu ngốc này, làm sao bây giờ....?”

Bạch Y Nhan run rẩy đưa tay lên vuốt ve mặt Từ Thiên, run rẩy nói: “Muội không sao mà, Từ Thiên ca ca chiến thắng rồi, Từ Thiên ca ca phải cười lên chứ, muội thích nhìn nhất là Từ Thiên ca ca cười, nhưng mà Từ Thiên ca ca rất ít cười với muội, chúng ta ở cùng nhau từng ấy năm mà Từ Thiên ca ca chỉ cười với muội ba lần, hảo ít nha, muội muốn Từ Thiên ca ca cười cho muội xem...”

Từ Thiên nhìn Bạch Y Nhan, môi khẽ run rẩy, cuối cùng cũng nhếch lên độ cong nhẹ, làm người ta nhìn vào có xúc động muốn rơi lệ, nụ cười đó, nói như thế nào đây, còn khó coi, đau thương hơn cả đang khóc. Nhưng lúc này Bạch Y Nhan lại cười rất vui vẻ: “Cuối cùng Từ Thiên ca ca cũng cười với muội rồi, muội rất vui, mấy vạn năm qua tuy muội ngủ say trong quả trứng, nhưng muội vẫn nghe huynh nói gì với muội, muội còn nhớ rất rõ ràng, từng lời từng chữ, muội hảo hạnh phúc, lúc trước huynh lạnh lùng với muội như vậy, không ngờ đằng sau lại thật ôn nhu, tiếc là muội không chính mắt nhìn thấy, không tự tay cảm nhận được. Muội còn chưa nói với huynh, muội thật yêu huynh, hứa với muội, dù không có muội huynh vẫn sống tốt, được không Từ Thiên ca ca, huynh hứa với muội đi mà....”

Từ Thiên đau thương nhìn bé con trong ngực, lắc đầu: “Nàng ở đâu, ta ở đó.”

Bạch Y Nhan đột nhiên ngồi thẳng dậy, Từ Thiên hốt hoảng đỡ nàng, nàng hai tay đặt lên vai Từ Thiên, nhìn y chăm chăm: “Hứa với muội, van xin huynh, hãy hứa với muội, dù không có muội huynh vẫn sống tốt... xin huynh...xin huynh mà!!!”

Bé con trong lòng đã rất yếu ớt, căn bản là không chống chọi được nữa, nhưng vẫn cố chấp chống cự chờ đợi câu trả lời của y, Từ Thiên cay đắng nở nụ cười, khẽ gật đầu: “Huynh..... hứa.....”

Lúc này Bạch Y Nhan mới thỏa mãn buông y ra dần dần ngã xuống: “Thật đáng tiếc... muội vẫn chưa nghe được huynh nói... huynh yêu muội...” Nàng mỉm cười dần dần nhắm mắt lại.

Từ Thiên ghé vào tai Bạch Y Nhan nói nhỏ: “Ta... yêu nàng...” Có lẽ là nghe được y nói, Bạch Y Nhan mỉm cười dần dần chìm vào giấc ngủ dài lâu....

Sau đó y nhẹ bế nàng lên, phát tay, cái phát tay này, toàn bộ tàn dư còn lại của Yêu Ma hai giới đều bị thanh triệt sạch sẽ. Các binh sĩ Thần giới vừa sùng bái vừa sợ hãi nhìn y, đó là Từ Thiên đại đế của bọn họ, đó là tinh thần lãnh tụ của bọn họ. Từ Thiên mặc kệ người khác nghĩ gì, y đứng dậy, ôm thân thể Bạch Y Nhan đặt lên Long Ngâm thần kiếm bay về thần điện của mình.

Bảy ngày bảy đêm, y dùng thần lực truyền vào đảm bảo thân thể Bạch Y Nhan vĩnh viễn không tiêu tán.

Từ Thiên đứng dậy, khẽ vuốt tóc nàng, lầm bầm: “Chờ ta...”

Bạch Y Nhan thần hồn tổn thương nghiêm trọng, phải hóa thành quả trứng ôn dưỡng thần hồn, chỉ mới hồi phục được chút ít lại phải chịu trọng thương căn một chương cho Từ Thiên, thương càng thêm thương, hiện tại đừng nói thần hồn, Bạch Y Nhan thật sự chỉ còn một tia tàn hồn còn vương vãn. Bảy ngày bảy đêm Từ Thiên suy nghĩ mọi cách, cuối cùng chỉ còn một con đường phải đi, đó là nếu muốn cho nàng hồi phục, Từ Thiên phải tự bóc thần hồn xé ra hai nửa, lưu một nửa dung hợp với tàn hồn của nàng, từ từ ôn dưỡng, có lẽ có một ngày sẽ ôn dưỡng ra một tia thần hồn cho nàng, cách này mạo hiểm rất lớn, y phải chịu nỗi đau to lớn bóc thần hồn, còn đau hơn tự móc trái tim ra gấp trăm ngàn lần, khó khăn lớn nhất còn là tự xé hai nửa thần hồn, cái này phải cần người thật sự tin tưởng hỗ trợ. Bởi vì nỗi đau này còn hơn bóc thần hồn ra vạn vạn lần. Chỉ một giây bất lưu thần đều sẽ vạn kiếp bất phục, hơn nữa bởi vì Bạch Y Nhan chỉ còn một tia tàn hồn không đầy đủ, nên tỉ lệ thành công cứu sống chỉ có hai phần, bởi y thần lực cao cường nên tăng lên được ba phần, nhưng mà.... cũng chỉ là ba phần vậy thôi....

Mạo hiểm hồn phi phách tán đổi lấy ba phần cơ hội Bạch Y Nhan sống lại, Từ Thiên cảm thấy..... xứng đáng. Từ Thiên nghỉ ngơi hai ngày, người mà y tin tưởng lại thần lực cao nhất chỉ có một người....

Đại diện, Ngọc Hoàng đang xử lý vụ việc, đột nhiên nghe được tiếng bước chân, hần ngược mặt nhìn lên, nhìn thấy là Tử Thiên liền vô cùng thụ sủng nhược kinh đứng lên: “Sư phụ... Đồ nhi bái kiến sư phụ, sao hôm nay sư phụ lại đến đây?” Từ khi trở về đã mười mấy vạn năm, số lần sư đồ bọn họ gặp nhau cơ hồ đếm được trên đầu ngón tay, còn đều là hần mặt dày tìm đến, đây là lần đầu tiên Tử Thiên tìm đến y.

Tử Thiên gật gù, nói cụ thể lý do mình đến. Ngọc Hoàng càng nghe bàn tay càng siết chặt. Mười mấy vạn năm, lần đầu tiên sư phụ tìm đến hần, lại là vì con tiện nhân kia? Trời biết khi nhìn thấy con tiện nhân kia chết đi hần đã vui sướng cỡ nào, vậy mà bây giờ lần đầu tiên sư phụ tìm đến hần lại là vì cứu con tiện nhân đó? Đùng hòng!

Ngọc Hoàng khề lắc đầu: “Sư phụ, sư phụ có biết làm vậy là rất nguy hiểm không, hơn nửa tỉ lệ thành công chỉ có ba phần, chỉ là một con tiểu hồ ly, người làm vậy thật sự không đáng, xin sư phụ suy nghĩ lại.”

Tử Thiên vẫn hờ hững: “Ta thấy đáng chính là đáng, người không giúp, hảo, tự ta làm!”

“Đừng sư phụ... Đồ nhi... Giúp...!” Ngọc Hoàng hốt hoảng đưa tay ra ngăn cản Tử Thiên, tách thần hồn thành hai nửa, có hần trợ giúp còn khó khăn, để tự y làm căn bản là tự tìm đường chết, sao hần có thể tro mắt nhìn y tự tìm đường chết chứ, hần... nhận mệnh!!! Nhưng mà, con tiện nhân kia muốn sống lại... đừng hòng...!!

~~~~~

Quá trình mọi việc tưởng chừng như khó khăn, nhưng lại thuận lợi tới không ngờ. Bởi vì thần lực của cả hai đều đứng đầu thần giới, một khi hợp lực việc gì tưởng khó thật ra cũng rất đơn giản. Đến phân tách thần hồn thành hai nửa, Ngọc Hoàng ngạc nhiên nhìn y cắn chặt môi không nói lời nào. Nỗi đau này xưa nay dù là người cứng cỏi nhất cũng phải lăn lộn gào thét, quả thật không hổ là sư phụ hần. Nhưng nghĩ đến đây hần lại nghiêng rặng nghiêng lợi, sư phụ của hần... phải chịu nỗi đau đớn to lớn thế này lại không kêu than, tất cả đều vì con hồ ly tinh kia.

Hần vừa vận chuyển thần lực vừa tự ngẫm: “Một chút nữa... chỉ một chút nữa...”

Thần hồn của Tử Thiên dần xé thành hai nửa, một nửa mau chóng chui vào cơ thể, một nửa theo thần lực của Tử Thiên quán quanh sợi tàn hồn của Bạch Y Nhan, dần dần ôm trọn tia tàn hồn kia lại...

Thời cơ đến!!!!!!

Thành bại ngay tại lúc này, hoặc là hoàn toàn dung hợp, hoặc là hoàn toàn thất bại...

Ngọc Hoàng tròn to mắt nhìn thần hồn của Tử Thiên và tàn niệm của Bạch Y Nhan quán quít lấy nhau, dần dần dung hợp, hần quyết đoán rút một tay ra, dùng toàn bộ thần lực đánh về hướng hai tia thần hồn dần dung hợp.

Nửa thần hồn của Tử Thiên trải qua xung động mạnh bị bách tách ra chui lại cơ thể y, còn tàn hồn của Bạch Y Nhan tiêu tán theo gió...

“Không... bé con...” Thần hồn của Tử Thiên bị chấn động mạnh, y học ra một ngụm máu sau đó ngã xuống.

“Sư phụ...” Ngọc Hoàng nhẹ lay y, thấy y không nhúc nhích vội hốt hoảng đỡ y dậy vận thần lực ôn dưỡng lại thần hồn cho y, sau khi xác định y không sao Ngọc Hoàng mới thất bại ngã ngồi xuống đất. Hần không biết liệu hần... có làm đúng....

~~~~~

Đã ba ngày trôi qua, Ngọc Hoàng vẫn canh giữ trước giường Tử Thiên, vừa thấy y mở mắt nhúc nhích liền nhào tới đỡ y dậy: “Sư phụ... đã khá hơn chút nào chưa?”

Tử Thiên hất tay Ngọc Hoàng ra, trầm mặc hồi lâu mới khàn khàn hỏi y: “Vi... sao...?” Vì sao, ta đã tin tưởng người như thế, mà người lại vẫn... phản bội ta... Y biết, lần này... là thật không thể cứu nữa, tàn hồn của nàng yếu ớt như vậy, chỉ là một cơn gió thoảng qua cũng có thể thổi tan, nói chỉ là một chương dùng hết toàn lực của Ngọc Hoàng đại đế một tay y dạy dỗ chứ.

Ngọc Hoàng đứng đắn giải thích: “Sư phụ vì con tiểu hồ ly kia đã mạo hiểm quá nhiều, đầu tiên là vì nó lấy đi Ngọc Long châu phong ấn Yêu Ma hai giới làm hai giới có cơ hội đột phá phong ấn suýt nữa chú thành đại sai, sau đó còn vì nó mà tự xé rách linh hồn, nếu để nó còn sống trên đời....”

Tử Thiên nhẹ phát tay, ra hiệu hần đừng nói nữa. Y đứng dậy xoay người đến bàn rót trà. Ngọc Hoàng thấy vậy tiến lên ân cần: “Sư phụ, người còn mệt, để đồ nhi giúp...”

“Tự ta làm được, người lui ra ngoài, ta muốn nghỉ ngơi...” Tử Thiên nhấp một ngụm trà bình tĩnh nói.

Ngọc Hoàng còn muốn nói gì nữa, nhưng vì sợ lại chọc giận Tử Thiên nên im lặng lui ra ngoài.

~~~~~Bây giờ sau~~~~~

Trong buổi thiết triều, đột nhiên, Tử Thiên đại đế giá lâm giữa triều....

Ngọc Hoàng bối rối chạy đến quỳ xuống: “Đồ nhi bái kiến sư phụ, sao sư phụ...”

Còn chưa chờ Ngọc Hoàng nói xong, Từ Thiên phất tay đi lên chiếc ghế cao nhất giữa triều ngồi xuống nhìn xuống chúng thần, tuyên bố: “Ta, Từ Thiên, từ bỏ ngôi vị đại đế, hôm nay giải trừ quan hệ sư đồ với Ngọc Hoàng đại đế, từ nay về sau hình đồng người lạ.....”

Nói xong y gọi ra Long Ngâm thần kiếm đập lên, Ngọc Hoàng sau con hốt hoảng nhìn thấy hành động của y liền biết nếu lần này không ngăn cản mình đã thật sự mất y liền nhào ra giữa mũi kiếm: “Sư phụ, ngàn sai vạn sai đều là đồ nhi sai, xin sư phụ cứ trách phạt đồ nhi, xin sư phụ đừng giải trừ quan hệ sư đồ của chúng ta, Thần giới này là của sư phụ, nó rất cần sư phụ, xin sư phụ nghĩ lại.”

Từ Thiên nhìn y hồi lâu, khẽ nói: “Ngọc Hoàng ‘đại đế’, bây giờ ta và ngươi không còn quan hệ, Thần giới có ngươi là đủ, không cần thêm người dư thừa là ta.”

Nói xong không chờ hấn kịp phản ứng, Từ Thiên bay cao lên vụt đi....

Ba ngày sau... U Minh địa phủ đột nhiên xuất hiện một bóng tử y, ngày ngày đứng bên Nại Hà kiều....

Trong bảy ngày kia, thật ra y không hề chán chường hay thất vọng gì, mà là y không tin bé con của y biến mất như thế, nên y dùng hết thần lực trong người mình khuy phá thiên cơ, y muốn biết bé con của y ở đâu, lại chỉ nhận được ba chữ “Nại Hà kiều”.....

Nói đến Bạch Y Nhan, Một chương kia của Ngọc Hoàng lẽ ra đã có thể làm nàng tan biến vĩnh viễn. Nhưng trước đó tàn hồn của nàng ít nhiều cũng nhận được một tia thần hồn của Từ Thiên, hơn nữa nàng không phải con tiểu hồ ly bình thường, mà là cửu vĩ hồ ly do thiên nhiên dụng dục mà sinh ra, là tiên thiên sùng nhị, được tiên thiên linh khí uốn dưỡng. Cho nên một chương đó thật ra cũng không gây hại gì cho nàng. Mà chỉ làm nàng chìm vào giấc ngủ say để tiên thiên linh khí dần dần tẩm bổ tàn hồn cho nàng....

Thiên đạo chú ý vẫn là cân bằng, nàng vốn nên chết đi nhưng lại vẫn hảo hảo, nó không thể nào dung thứ cho việc trái thiên đạo như vậy, cho nên....

Qua một vạn năm dù thần hồn đã ôn dưỡng xong nhưng nàng vẫn không thể trở lại kiếp hồ ly, mà phải hóa thành đoá Bạch Liên hoa vô tri vô giác nở rộ giữa cánh đồng Bi Ngạn trong cõi U Minh, tụ họp U Minh chỉ khi chờ đợi thời cơ mỗi một vạn năm sẽ được mở mắt nhìn ra ngoài một lần, và đó là khoảng thời gian hạnh phúc, cũng là khoảng thời gian đau thương nhất của nàng, vì... Người mà nàng yêu đến quên mình, yêu đến cho dù tử vẫn bắt hời luôn đợi nàng....

Từ Thiên nhìn dòng người đến người đi, cũng có nhiều đôi tình nhân hứa hẹn yêu nhau kiếp sau nhất định sẽ lại tới tìm nhau, nhưng chỉ một chén canh của Mãnh Bà lại làm cả hai hình đồng xa lạ. Y cười nhạt....

Thú vui của y hiện giờ chỉ là đoá Bạch Liên hoa đáng yêu đó, ban đầu chỉ là vì hiếu kỳ, vì sao Bạch Liên hoa lại mọc giữa đồng hoa Bi Ngạn, sau đó nhìn hành động có linh tính của nó, y cảm thán..... thật là.... Giống Nhan nhi nha.....

Vạn năm, trăm vạn năm trôi qua... vẫn có một bóng dáng tử y đứng bên Nại Hà kiều nhìn lên, mỗi một nữ nhân bạch y đi qua đều sẽ ngược lên nhìn, sau đó thất vọng cúi đầu, bàn tay vẫn vịn vào đoá hoa trắng nhỏ kia....

Vạn năm, trăm vạn năm trôi qua.... Vẫn có một đoá Bạch Liên hoa nhỏ giữa cánh đồng bi ngạn, vạn năm nở hoa một lần, mỗi lần chỉ có một ngày, luôn quần quít bàn tay ai kia....

Vạn năm, trăm vạn năm trôi qua.... Mỗi một vạn năm đều có bóng dáng hoàng y quý gồi cầu xin một lời tha thứ, mỗi lần đều không đòi lại được tiếng đáp trả, mỗi lần đều thất vọng trở về.....

Thế nhân vô tri biết được chỉ cảm thán: “Cuối cùng vẫn là lời đồn mà thôi...”

Người trong cuộc thì lắc đầu thờ dãi: “Đã biết như vậy... cần chi lúc trước.... a...”

Thời gian như dòng nước trôi đi, đối với một người bất sinh bất diệt như y, và như nàng... Lại là loại nào tra tấn....

Bi ai... A.....!!!

(hoàn!)

Bạn đang đọc truyện *Chấp Niệm - Huyền Quân Ngọc Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.